

— като натуралистични драми — на Щраусовия стил. Творби: една симфония, една концертна увертюра, симфонична фантазия „Из Италия“, „Празднична прелюдия“ и симфоничните поеми: „Дон Жуан“, „Смърт и просветление“, „Макбет“, „Тъй рече Зороастра“, фантастични вариации „Дон Кихот“, „Симфония доместика“, тонова поема „Тил Ойленшпигелови весели приключения“, „Една алпийска симфония“, тонова поема „Животът на героя“, по един концерт за цигулка и валдхорна с оркестър, една сюита за духови инструменти, танцова сюита „Замъкът при морето“ (по Куперен), по една клавирна и челова сонати, „Бурлеска“ за пиано и оркестър, един клавириквартет, оперит: „Огнена жажда“, „Саломе“ (нова преработка 1931), музикална трагедия „Електра“, музикалната комедия „Розовият кавалер“, оперит: „Ариадна въ Наксос“, „Жената без сѣнка“, „Интермеццо“, „Елена Египетска“ и „Арабела“, пантомимата „Легенда за Иосифа“, балет-пантомимата „Каймак“, много солови и хорови пѣсни съ пиано и оркестър и а саррелла, мотети, „Борба и победа“ за голѣм оркестър (1930), „Австрия“ — за мъжки хор и голѣм оркестър (ор. 78 — 1931) и опера „Спокойната жена“ (1932).

Шумпф, Карл — Stumpf, Carl — виден психолог и музикален изследвател, род. 21 апр. 1848 въ Визентхайд, учил право, теология и естествена история въ университетъ въ Вюрцбург и Тюбинген, сжщевременно, занимавайки се ревностно и съ музика, професоръ въ Вюрцбург, Прага, Хале и Мюнхен,

отъ 1893 — въ Берлинъ. Трудове: „Тонава психология“ (2 тома — 1883 — 1890, явяваща се като едно продължение на Хелмхолцовото „Учение за тоновитѣ усѣщания“), „История на понятието консонанс“ (1897), „Лъже-Аристотеловитѣ проблеми“, „Консонанс и конкорданс“ (1898) — въ което обяснява консонанса чрезъ акустическитѣ феномени, а конкордансътъ — едно Шумпфово понятие, което поставя двата вида акорди — мажорни и миньорни, като една даденостъ на музикалния слухъ). „Наченкиятъ на музиката“ (1911), „Експериментално-фонетически изследвания“, „Върху психологическата първичностъ на пространственитѣ представи“ (1873), и много статии въ музикалнитѣ и др. научни списания, и въ сборницитѣ на М. М. Д.

Щоръ, Рихардъ — Stöhr, Richard — компонистъ и теоретикъ, род. 11 юни 1874 въ Виена, следъ свършване медицина, учи музика въ консерваторията въ Виена, кждето отъ 1901, и до сега, (като Академия) е професоръ. Творби: 2 симфонии, една серенада и една фантазия за оркестър, една камерна симфония за 9 инструмента, едно клавирио, един струненъ квартетъ, два клавириквинтета, по една челова, органива и флейтова сонати, опери „Поясо-стегачки“ и „Илза“, ораторията „Блудниятъ синъ“, хорове съ пиано и съ оркестър, клавири вариации и етюди, пѣсни. Теоретични трудове: „Практическо ръководство по хармония“ (1909 — претърпѣло до сега 14 издания), „Практически учебникъ по контрапунктъ“ (1913), „Музикално формознание“ (1911), „Върху основитѣ на музикалното въздействие“ и др.

Ю.

Юго, Антуанъ — Hugot, Antoine — флейтистъ и компонистъ, род. 1761 въ Парижъ, умр. 18 септ. 1803 въ Парижъ, музикантъ въ Националната гвардия, професоръ по флейта въ консерваторията, и авторъ на официалната школа за флейта на консерваторията, компониралъ: 6 концерта, сонати и др. творби за флейта.

Юе, Жоржъ Адолфъ — Hué, Georges Adolphe — французски компонистъ, род. 6 май 1858 въ Версайль, ученикъ на Парижката консерватория, носителъ на Римската премия, писалъ: 1 симфония, 1 симфонична увертюра, фантазия за цигулка и оркестър, оперит: „Парижкиятъ царъ“, „Титания“, „Въ сѣнката на катедралата“ (1921), „Нимба“, пантомима „Раненото сърдце“ и др.